

PIRMA SAVAITĖ

JAU GAL KOKI ŠIMTAJĄ KARTĄ Fredrikas tikrina, ar pro plastikinį maišelį nieko nematyti. Nenori per anksti atskleisti staimenos. Vasaros saulė kaitina veidą, lauke tikrai bene trisdešimt laipsnių karščio. Nors ir karšta, jis eina pėsčiomis iš kontoros Skanstulyje iki Osiano vaikų darželio prie Zinkendamo. Trečiadienis, bet Fredrikas vis dėlto įsigudrino išsprukti iš kontoros kiek ankstėliau negu paprastai. Kai šitoks karštis, niekam nerūpi tikslus darbo laikas, didžiuma jo kolegų jau sėdi su šaltu alumi kur nors pavėsingoje lauko kavinėje.

Kelias pėsčiomis trunka apie ketvirtį valandos, bet pagalvojęs apie karštį jis pasiėmė butelį vandens. Švarkas nusivilktas, marškinių rankovės paraitotos. Marškiniai prilipę prie prakaituotos nugaros. Nesvarbu. Šiandien viskas bus taip, kaip bus.

Jis vėl patikrina maišelį. „Lego“ konstruktoriaus dėžutė tokia didelė, kad bemaž kyšo tarp rankenų. *McLaren Senna GTR*. Vis dar keista, kodėl Osianas taip domisi automobiliais, nei Fredrikas, nei Josefina niekuomet nebuvo itin papaikę dėl automobilių. Bet tėvas ir sūnus vienodai domisi lego konstravimu.

Ant dėžutės nurodytas amžius 10+, o Osianui tiktai penkeri, bet Fredrikas tikras, jog sūnui nekils jokių sunkumų. Jis gudrus vaikas. Kartais gudrumu pranoksta tėtį, galvoja Fredrikas ir balsu nusijuokia prieš saulę. O taip, už gudragalvį tėtį, kuris ką tik nupirko staigmeną, kad būtų galima aktyviai praleisti namie vieną

iš gražiausių vasaros dienų. Taiptaip. Gal ir nereikės. Neabejotina ir rytoj bus gražus oras.

Be to, Osianas jau leido lauke visą dieną. Ir šito jam reikia. Jei jis neužsiėmęs savo lego, namie nesitveria savame kailyje. Josefina paprastai spėlioja, gal jų sūnus nesveikas. Ne todėl, kad ketina parodyti gydytojui. Tikrai ne. Osiano judrumas – kol kas teigiamą savybę, palyginti su tų darželio vaikiščių išdaigomis, kurie būdami penkerių metų plėšia tėvams iš rankų aifonus. Tragedija.

Fredrikas prieina „Backen“ darželį ir žiūri į laikrodį. Nors labai karšta, jis žingsniavo taip greitai, kad gerokai pasiankstino. Jie turbūt vis dar Skinarnviko parke.

– *Ey, sexy lady...* – niūniuoja Fredrikas, kopdamas ant kalvos už darželio.

„Gangnam Style“* šiuo metu yra mėgstamiausia Osiano melodija. Reikia tik užkopti į viršų, galvoja Fredrikas ir šypso pats sau. Juodu net mokėsi šokti pagal šią melodiją.

Ant kalvos didelis žaidimų parkas, galima žaisti ir tarp kelių medžių. Osianui jis atrodo kaip ištisas miškas, vaikas mėgsta būti miške.

– *Oppan Gangnam Style!* – dainuoja Fredrikas, ir vaikai, kurie ūgio jam vos iki kelių, sutrikę pasižiūri, paskui vėl ima žaisti.

Vaikai aprenkti geltonomis liemenėmis su įvairių darželių logotipais. Parkas populiarus. Oras pilnas riksmų ir juoko. Turbūt „Lego“ konstruktorių reikės atidėti kitam kartui. Ši diena labiausiai tinkama slėpynėms tarp medžių. Namo juodu neskubės, Josefina šiandien žadėjo pasirūpinti pietumis. Fredrikas apsidairo ir pamato Tomą, vieną iš „Backen“ darželio auklėtojų.

* Pietų Korėjos reperio PSY (g. 1977) populiariausias hitas. (*Čia ir toliau – vertėjos pastabos.*)

– Sveikas! – sako Fredrikas ir nusišypso Tomui, kuris uoliai valo didžiulį snarglį vienam iš vaikų.

– *Opp opp opp opp*, – linksmi atsiliepia Tomas pagal pažįstamą melodiją. – Spėk, kas šiandien parinko muziką mankštai?

– Aš jus išpėjau. Iki savaitės pabaigos bene trisdešimt vaikų šoks „Gangnam“. Bet kur yra tas genialusis šokėjas? Nematau jo.

Tomas baigia valyti ir valandėlę pamąsto.

– Pažiūrėk prie sūpynių, – sako tada. – Jis mėgsta tenai pasėdėti.

Na, žinoma. Kai neišdykauja, Osianas mėgsta suptis. Arba, jeigu tiksliau, mėgsta sėdėti ant sūpynių. Tai jo laisvalaikis, tenai jis gali niekieno netrukdomas pamąstyti apie didelius dalykus.

Fredrikas eina link sūpynių. Kai kurios užimtos, bet Osianas niekur nesėdi. Felicija, viena iš vyresnių Osiano draugių vaikų darželyje, tolsta nuo jų. Fredrikas skubiai ją pasiveja.

– Labas, Felicija, ar matei Osianą?

– Nee, tik anksčiau.

Jis suraukia kaktą. Perima nuojauta, jog kažkas čia negerai. Jis žino, kad taip jaustis neprotinga, taip veikia tik pernelyg besirūpinančių savo vaikais tėvų radaras. Įsijungia kaipmat, jei tik kas nors *gali* būti negerai, šmėsteli ar ne bent menkiausias to negerumo įrodymas. Be abejo, tai puikus išgyvenimo instinktas savanoje, bet kaip tik dabar tam nėra jokio pagrindo. Žino, nes pasitelia racionalų protą. Bet niekas nepadeda, lyg koks pernelyg šaltas vėjo gūsis nemaloniai nusmelkia sprandą. Didelė lego dėžė, anksčiau tokia patraukli, dabar daugiau kliudo, kai jis skubiai žingsniuoja atgal pas Tomą.

– Prie sūpynių jo nebuvo, – sako.

– Keista.

Tomas žiūri į lapą, kur surašyti vaikai.

– Gal jis... taip, pala. Jenija įėjo į vidų su mažylių grupe. Gal jis nusekė įkandin, nes užsimanė į tualetą, o paskui liko viduje. Atleisk, Jenija greičiausiai pasakė, kad jį nusivedė. Bet juk tu žinai, kaip yra.

Taip, jis žino, kaip yra. Išnyksta jausmas, jog kažkas negerai. Fredrikas su palengvėjimu atsidūsta. Ir Tomas, ir Jenija – pareigingi auklėtojai, bet vaikai irgi savarankiški, be to, geba būti ne ten, kur tikiesi juos esant. Fredrikui truputį gaila Tomo, kai pamato, kaip jam gėda. Bet mažų vaikų nevalia pamesti. Turbūt yra tėvų, kurie ir dėl menkesnių dalykų iškelia scenas.

– Aišku, – sako jis. – Malonaus savaitgalio, Tomai, pasimatysime pirmadienį! *Oppa oppa!*

Fredrikas ristele pasileidžia nuo kalvos atgal į darželį. Durys tvarkingos. Jis įeina į vestibulį, kur įtaisyti kabliai vaikų drabužiams su vardais ir spintelės aprangai. Osiano kablys tuščias. Šiaip tai nieko nereiškia. Jeigu Osianas nuėjo į tualetą, jo striukė gali kuo puikiausiai gulėti numesta tualete ant grindų. Arba žaidimų parke, turint galvoje karštį. Tokią dieną kaip ši Fredrikui visai nereikėjo rengti sūnaus striuke. Kvaila. Osianas greičiausiai klaikiai perkaito.

Įeidamas vidun Fredrikas nė nemano nusiauti batų.

– Osianai? – šūkteli jis ir pabeldžia į pirmąsias iš dvejų tualetų durų. – Osianai, tu čia?

Koridoriumi link jo eina Jenija. Už jos du dvejų metų vaikai mėtosi pirštų dažais klykdami tiek iš juoko, tiek iš baimės.

– Sveikas, Fredrikai, – sako ji. – Ką nors pamiršote? Osianas parke su Tomu.

– Parke jo nėra, – atremia Fredrikas. – Aš kaip tik iš ten. Tomas sakė, kad gal jis su tavimi.

– Ne, čia jo nebuvo. Ar pasižiūrėjai prie sūpynių?

– Taip. Juk sakiau, kad jo tenai nėra. Po velnių.

Jis apsisuka ant kulnų ir vėl puola laukan. Yra nutikę, kad koks nors vaikas iš darželio pabėgo. Kaip Felicija. Sykį ji sugebėjo pareiti namo, kol auklėtojai apsižiūrėjo, kad jos nebėra. Nuo to laiko jos tėvams turbūt ištiesai baisu. Ar įmanoma kada nors apsiprasti su tokiu jausmu? Jis neapkenčia tokio jausmo.

Vėl bėga atgal ant kalvos. Prakeikta lego dėžė daužosi į kojas. Visur pilna vaikų. Jis beviltiškai ieško sūnaus tarp jų, kartu stengdamasis nurimti. Juk jeigu jį apims baimė, geriau nebus. Bet nė vienas vaikas nėra Osianas.

Nė vienas nėra jo sūnus.

Pamatęs, kad Fredrikas grįžo, Tomas išplečia akis. Atrodo iškart suprantąs.

– Jis turėtų būti čia, – sako Fredrikas ir numeta maišelį, kad greičiau aplakstytų parką.

Artimiausiai esančių vaikų Tomas klausia, ar kuris nors matė Osianą. Žaidimų nameliai. Osianas gali slėptis žaidimų nameliuose. Fredrikas bėga link jų, bet jau iš tolo mato, kad jie tušti. Kur dar jis gali... Juk turbūt nebus tarp medžių? Juo labiau vienas? Tada kas nors turbūt žino?

Felicija.

Ji sakė anksčiau mačiusi Osianą.

Fredrikas bėga atgal pas Tomą ir kitus vaikus. Nuo įtampos džiūsta gerklė, prakaitas srūva per kaktą ir nugarą. Felicija dar čia ir su kibirėliu stato smėlio bokštą. Lyg nieko ypatinga nebūtų nutikę. Lyg pasauliui nė negręstų pražūtis.

– Felicija, – jis pasistengia, kad balsas neatskleistų baimės, kuri siaučia viduje. – Sakei anksčiau mačiusi Osianą. Kada?

– Kai jis kalbėjosi su ta kvaiša teta, – ji nepakelia akių nuo savo smėlinio statinio.

– Ta kvaiša... – pakartoja jis ir gerklė tartum prisipildo švitri-
nio popieriaus. – Sena teta?

Felicija ryžtingai papurto galvą, kastuvėliu lygindama smėlio
bokštą.

– Nesena, – sako ji. – Tokia kaip mano mama. Buvo jos gim-
tadienis, taigi jai trisdešimt penkeri.

Fredrikas sunkiai nuryja seilę. kažkas čia buvo. kažkas buvo
čia ir kalbino jo vaiką. Ne auklėtojas ir ne vienas iš vaikų tėvų. Ne-
pažįstamas. Jis pritupia šalia Felicijos ir susivaldo jos nepapurtes.

– Ar tu žinai, kas ji tokia? – klausia tramdydamas riksmą. – Ir
kodėl ji kvaiša?

Felicija ašarų pilnomis akimis pažiūri aukštyn nuo savo smė-
lio bokšto. Fredrikas žengteli atgal, kad nepargriūtų. Viską su-
pranta iš jos žvilgsnio; kuo puikiausiai žino, kas atsitiko. Tai, ko
niekuomet neturėjo atsitikti. Niekuomet *negalėjo* atsitikti.

– Man nusispjaut į jos žaislinius automobiliukus, – taria Feli-
cija. – Jie patinka Osianui, ne man. Bet aš irgi norėjau paglostyti
šuniukus. Ji sakė, kad šuniukai jos automobilyje. Bet man neleido
eiti kartu. Juos galės pamatyti tik Osianas. Ir tada jie išėjo.

Fredriko krūtinėje atsiveria juoda skylė, ir jis bejėgiškai krin-
ta į ją.

STOVĖDAMA PALEI DURIS Mina apžvelgė salę. Šią popietę sporto salėje likę ne tiek jau daug vietų. Gerai. Daugiausia pagyvenę žmonės. Sportininkai, sunkumų kilnotojos ir raumeningieji čia jau apsilankę. Trečią valandą po pietų kasdien sporto salėje viešpatauja senjorai, turbūt valandą. Tai geriau, nes jie kur kas uoliau valo įrenginius tiek po savęs, tiek po prakaituojančių pabaisų, jais pasinaudojusių anksčiau. Bet Mina neketino rizikuoti. Kaip visada, sportinio kostiumo kišenėje ji turėjo plonų vienkartinį pirštinių, du dezinfekcinio purškalo buteliukus, mikropluošto servetelių ir užspaudžiamą maišelį sudėti bet kam, ką bus panaudojusi.

Šiandien ji ketino mankštinti kojas ir pasitreniruoti su kamuoliu. Apsimovė pirštines ir nuėjo prie neužimto kojų treniruoklio, ten įniko kruopščiai dezinfekuoti visas dalis. Ji matė, kad dezinfekuojamos tik rankenos. Ar dar blogiau – vien sėdimieji paviršiai. Bet juk žmonių purvas ir bakterijos gali nusėsti visur. Niekaip nesuprato apsileidėlių.

Ji sulankstė servetėlę, įdėjo į maišelį ir pasiėmė naują. Eiti į sporto salę, vadinas, patekti į potencialų infekcijos židinį. Todėl neįmanoma treniruotis policijos komisariato sporto salėje, ji pernelyg puikiai žinojo, kokie nevalos tenai lankosi. O čia ji tikriausiai išvengs įsimurdymo veidu į šūdą.

Labiausiai būtų norėjusi treniruotis su veido kauke vien pagalvojusi, ko pilnas salės oras. Buvo girdėjusi, kad sunkumų

kilnotojai dažnai bezda, ir jai pritrūko oro, kai pagalvojo apie išmatų bakterijas, apkibusias ventiliacijos sistemą. Bet veido kaukė patrauks dar daugiau dėmesio, o šito jai tikrai nereikėjo. Gal jai verčiau įsitaisyti sportinę kaukę, tokią, kokią dedasi tie, kurie treniruoja kvėpavimo raumenis.

– Treniruositės ar valysit? Jeigu jau baigėt, norėčiau pasinaudoti įrenginiu.

Mina krūptelėjo ir atitraukė akis nuo atramos nugarai, kaip tik ketino ją švarinti. Septyniasdešimtmetis apskritais akinukais ir žilais plaukais stovėjo priešais, nutaisęs klausiamą veidą. Apsirengęs raudonais marškinėliais, ne sportiniais, iš pralaidžios medžiagos, o paprasčiausiais medvilniniais. Ant krūtinės didžiulė prakaito dėmė. Ji nusipurtė.

– Ar jūs žinote, kokie nehygieniški šitie medvilniniai marškinėliai? – paklausė. – Jie permirksta nuo prakaito, o jis paskui nusėda ant įrangos. Tokiais drabužiais apskritai turėtų būti draudžiama sportuoti.

Vyriškis nudelbė ją baisiomis akimis. Paskui pakraipė galvą ir pasitraukė tolyn. Akivaizdžiai nenorėjo gaišti laiko. O jai tai mažiausiai rūpėjo. Ji dar kelis kartus perbraukė servetėlę, o tada ją ir pirštines sukišo į užspaudžiamą maišelį, atsisėdo ant įrenginio ir nusistatė svorį. Vyriškis raudonais marškinėliais sėdėjo prie raumenų treniruoklio, atsukęs jai nugarą. Aiškūs daiktas, jam ir ant nugaros buvo tokio pat didumo prakaito dėmė. Ji suraukė nosį. Jei-gu reikėtų rinktis, ar būti populiariai, ar švariai, pasirinktų neabejodama. Tegu žmonės pasilaiko tiek savo bakterijas, tiek simpatijas.

Mina buvo pratusi, kad kiti laiko ją ateive. Bet gyvenime jai nereikėjo tokių žmonių. Tas artimumas su kitais žmonėmis buvo tarytum toks pat pramanas kaip „sielų bičiulytė“, „tikra meilė“ ir kitokie netikroviški posakiai, populiarinami Holivudo, gąsdinantys paprastus žmones. Kad tai tiesa, netgi patvirtinta tyrimais.

Ji skaitė, jog žmonės vertina savo santykius ir partnerius kaip netikusius pasižiūrėję romantinę komediją. Mat jokie tikri santykiai neatlaiko išradingai sukurtos „amžinos meilės“ idėjos.

Ji pati apskritai dabar nepatyrė artimumo su kuo nors. Juo labiau praeity, turint galvoje tą išskirtinį trumpą laiką, praleistą su dukra. Tačiau vyriškis, su kuriuo kitados gyveno, vargu ar įkvėpė jai šiltesnių jausmų. Ne, jokio „artimumo“, su niekuo.

Tiktai...

Su juo.

Mentalistu.

Bet jau seniai.

Ji matė feisbuke Vincento naujo pasirodymo reklamą. Vos vos nenusipirko bilieta. Nežinojo, kaip pasielgtų, jei pamatytų jį scenoje. O jeigu jis net neatpažintų jos tarp žiūrovų?

Jeigu tikrai neatpažintų.

Ji suraukė kaktą. Geriau bus, jei laikysis atstu. Dėl visa ko. Kad ir kaip ten buvo, jis nedavė jokio ženklo. Aišku, ji suprato kodėl. Pirmiausia jis turėjo šeimą. Ji nepriekaištavo jo žmonai, kai tai parūpo, kas sieja jį ir Miną tada, bene prieš dvejus metus. Vincentas pasakojo, kad Marija nesveikai pavydi. O po tų įvykių saloje vargu ar pasidarė geriau. Mina tada ko nežuvo kartu su Vincentu. Natūralu, kad po to Vincento žmona ėmė jos neapkęsti. Ne todėl, kad Mina suklydo. Tačiau ji juk policininkė.

Be to, ją ir Vincentą siejo kažkas, ko kitiems niekaip nebūtum paaiškinęs. O įvykis Lidės saloje juos suartino kur kas labiau nei kada nors anksčiau.

Bet tas ryšys dar ir toks, dėl kurio sunku palaikyti pažintį. Juodu pernelyg suartėjo. Ir to artimumo ji nebepajėgė valdyti. Tad šitaip geriau. Vieniša ji saugi. Tikra. Turbūt ir jis taip pat jautėsi.

Ir vis dėlto.

– PRISIMINKITE, – PASAKĖ VINCENTAS, – kad tai, ką dabar pamatysite, nėra tiesa. Aš tik pademonstruosiu tai, kaip galima įrodyti, jog turi antgamtinių sugebėjimų, nors iš tiesų jų neturi. Patikėkite manimi, iš tikrųjų aš jų neturiu.

Jis kilstelėjo antakį tylomis – *o gal?* Bene pusė žiūrovų nusi juokė. Bet juokas įtemptas, pilnas abejonių. Lyg jis tikrai turėtų antgamtinių sugebėjimų.

Linšiopingo Kruselio salė pilnutėlė, nors pats savaitės vidury. 1200 žiūrovų atvyko tiek iš miesto, tiek iš aplinkinių vietovių trečiadienio vakare pasižiūrėti garsaus mentalisto pasirodymo. Jo skoniui, žmonių buvo šiek tiek per daug, bet indėlis tiriant žmogžudystę bene prieš dvejus metus patraukė didžiulį žiniasklaidos dėmesį. Anksčiau jis nebuvo viešas asmuo, koks tapo vėliau. Žinoma, ne jis pats. Juk niekas nežinojo, kas tas Vincentas. Bet garsusis mentalistas – tai jau žiniasklaidos šlovinamas asmuo. Taip pat ir žiūrovų. Paskelbus naujieną, kad jis ko nežuvo vandens cisternoje, bilietų parduodavo dvigubai daugiau.

Vis dėlto Umbertui pavyko nusišėpti nuo žiniasklaidos daugiau asmeninių smulkmenų iš to, kuo Vincentas prisidėjo prie bylos tyrimo. Ir tai vienintelė priežastis, kad jo karjera nenutrūko. Visuomenė tikriausiai būtų pasižiūrėjusi į jį kitomis akimis, jei būtų sužinojusi, kad jis netiesiogiai kaltas, jog nužudyti trys žmonės. Žinoma, Vincentas nebuvo kaltas, bent jau dėl žmog-

žudysčių. Bet spaudai nekaltumas visada yra santykinis teiginys. Todėl ir pats, ir jo agentas iš paskutiniųjų pasistengė nuslėpti Džeinės motyvą ir tai, kas ji iš tiesų buvo, kas privedė prie to, jog Džeinė ir Kenetas dingo nuo šios žemės paviršiaus.

„Expressen“ kiek laiko mėgino kapstyti istoriją apie jo mamą, bet Umbertas sužinojo ir puolė juos kaip vanagas. Pagrasino, kad laikraštis niekuomet nebegaus spaudai jokių pranešimų ar interviu iš jo atstovaujамų artistų. Ar jie iš tikrųjų pasirengę aukoti savo bene pusę Švedijos pramogų nušviečiantį kanalą tiktai dėl negražios istorijos? Aišku, atsakymas „ne“. Vincentas spėjo, kad čia paveikiai prisidėjo ir itališkas Umberto temperamentas.

Vis dėlto žiniasklaida atskleidė smulkmeną, kad žudikas susiejo jo pavardę su žmogžudysčių laiku. Pernelyg jau puiki istorija, kad neimtų gyvuoti savaime.

Vėliau žmonės ėmė siuntinėti Vincentui savo mįsles, rebusus ir galvosūkius net nepasvarstę, kaip nederamai elgiasi. Bet jeigu žmones būtų pernelyg lengva suprasti, jam niekad nebūtų reikėję tapti mentalistu.

– Tai, ką dabar ketinu padaryti, gali būti likę iš praėjusių amžių sandūros, – kalbėjo jis toliau. – Bet šiuo būdu vis dar pasinaudojama kuriant įvairius tikėjimus. Arba kai kurias sekas.

Scena buvo dekoruota kaip devyniolikto amžiaus salonas, Vincento drabužiai irgi iš to laikotarpio. Du minkšti krėslai pastatyti įkypai vienas kitam. Viename sėdėjo vyriškis, akivaizdžiai susinervinęs.

Vincentas anksčiau paklausė, ar kas nors iš žiūrovų yra medicinas, ar bent moka skaičiuoti pulsą, ir vyriškis buvo iš tų, kurie pakėlė ranką. Jis elgėsi kuo ramiausiai, kai Vincentas pakvietė jį užlipti ant scenos. Netgi juokėsi. Bet kai Vincentas paprašė pasirašyti popierių, kuriame buvo nurodyta, jog jis, kaip gydytojas ar

teisininkas, nėra atsakingas už tai, kad ir kas nutiktų, o Vincentas perima visą atsakomybę už savo veiksmus, vyriškis aiškiai susiner vino. Ne tik jis, bet ir žiūrovai. Vincentas tuo mėgavosi. Pasirašytas popierius buvo nesudėtingas būdas sukurti dramą. Bet kaskart, kai prašydavo pasirašyti, Vincentas prisimindavo, jog iš tikrųjų triukas gali nepavykti.

– Taigi, Adrianai, – pasakė jis ir atsėdo į tuščiąjį krėslą, stovintį įkypai. – Mes pamėginsime užmegzti ryšį su anapusiniu pasauliu. Su mirusiais. Ar turite kokį nors mirusį giminaitį, su kuriuo norėtumėte pabendrauti? Jaučiu, kad ilgitės, bet ne močiutės iš mamos pusės... mat jaučiu, jog ji dar gyva... o gal... senelio? Jums jo trūksta?

Vyriškis kiek nervingai nusijuokė ir padelsė.

– Taip, Elsa gyva, – tarė. – Bet Arvidas mirė prieš dešimt metų. Na, senelis iš mamos pusės.

Tai nesudėtingas triukas, kurį lengvai galėjo atlikti bet koks mediumas. Paprasčiausia išvada. Vyriškis atrodė apie trisdešimties metų. Taigi jo tėvų amžius tarp penkiasdešimties ar šešiasdešimties. O seneliai aštuoniasdešimties–devyniasdešimties metų. Kadangi statistiškai moterys gyvena ilgiau negu vyrai, greičiausiai gyva jo senelė, ne senelis. Antraip Vincentas būtų gėdijęsis apgaulės, ypač pamatęs, kaip susijaudino priešais jį sėdįs vyriškis. Bet triuko esmė – sutrikdyti kitus, pelnyti pasitikėjimą, o galop gauti pinigų. Taigi visos priemonės tinkamos.

– Tad pamėginkime surasti senelį Arvidą, – tarė Vincentas.

Jis permetė akimis žiūrovus.

– Ir dar pakartosiu, tai nebus tiesa.

Nutaisęs rimtą veidą jis pasisuko į Adrianą.

– Dabar aš užmegsiu ryšį su anuo pasauliu, – pasakė. – Bet kad galėčiau tai padaryti, turėčiau pirmiausia pats... patekti tenai.

Jis pasiėmė diržą ir iškėlė aukštyn, kad visi galėtų matyti. Pas-
kui apsijuosė juo kaklą ir pro sagtį ištraukė galą, kad pasidarytų
kilpa. Kairę ranką jis atkišo vyriškiui, o jo veidas vis labiau blyško.

– Apčiuopkite mano pulsą, – pasakė. – Ir koja muškite pulso
ritmą taip, kad girdėtų visi.

Vyriškis paėmė už rankos riešo ir smiliu bei didžiuoju pirš-
tu paieškojo pulso, kol jį surado. Tada ėmė ritmingai belsti koja
į grindis taktu, koku tvinksėjo Vincento pulsas. Vincentas pasi-
žiūrėjo jam į akis.

– Pasimatysime, kai grįšiu, – tarė. – Tikėkimės. Visą laiką
koja fiksuokite mano pulsą.

Tada suveržė diržo kilpą ant kaklo ir išsiviepė. Čia jam nereiči-
kėjo apsimitinėti, suskaudo tikrai. Jis ir toliau laikė diržą įtempęs,
tuo tarpu Adrianas ritmingai beldė pagal jo pulsą. Po valandėlės
Adriano koja ėmė belsti lėčiau.

Vincentas užsimerkė ir nunarino galvą, bet diržo neatpalai-
davo. Adrianas kelis kartus dar nedrąsiai pabeldė koja, o tada li-
vėsi. Per žiūrovus nuvilnijo išgąščio ir susijaudinimo šurmuly-
s. Adrianas vis dar laikė Vincentą už rankos riešo. Bet jokių signalų
koja. Reikšmė aiškut aiškiausia. Mentalisto pulsas nebetvinksėjo.
Jis ką tik pasismaugė.

Vincentas luktelėjo, kol išgirdo, kaip žiūrovai krebždina kė-
des. Ženklas, kad jie iš rimtųjų persigando. Tada jis lėtai pakėlė
galvą ir atpalaidavo diržą. Pasisuko į Adrianą ir pasižiūrėjo į jį
blausiu žvilgsniu.

– Adrianai, – sumurmėjo.

Adrianas krūptelėjo.

– Čia, salėje, yra dvasia, ji vadina save Arvidu, – kimiu balsu
toliau kalbėjo Vincentas. – Įsitinkime, ar tai iš tikrųjų jūsų se-
nelis. Paklauskite ko nors, ką žinote tik jūs ir jis. Gal iš to laiko,

kai buvote mažas. Arvidas sako... Arvidas sako, kad jis mokė jus važiuoti dviračiu? Gal ką nors apie tai?

Adrianas linktelėjo galvą, aiškiai sutrikęs.

– Paklauskite jį, kur aš užsigavau, – pasakė jis.

Vincentas valandėlę patylėjo, lyg klausydamasis tik jam vienam girdimo balso.

– Jūs nusibruožėte kelį, – tarė jis. – Ir abu susitarėte neprisi pažinti mamai. Jums vis dar likęs randas.

Adrianas paleido Vincento ranką ir atrodė priblokštas. Mat iš tikrųjų dauguma prisiminė vaikystėje nubruožtus kelius. Visa kita, ką kalbėjo Vincentas, buvo gryna rizika. Bet atmintis pažeidžiama. Jeigu anuomet ir nebuvo taip, kaip jis sakė, dabar tas vaizdas iškilo Adriano galvoje.

– Arvidas turi jums ką perduoti, – kalbėjo toliau Vincentas. – Jis sako... jis sako, kad turite laikytis ir pasitikėti savimi. Kad viskas bus gerai, tik praeis kiek daugiau laiko, negu manėte. Kad neturite prarasti vilties. Ar suprantate, ką tai reiškia?

Adrianas tylomis linktelėjo galvą.

– Jis kalba apie mano įmonę. Prieš jo mirtį mudu apie tai svarstėme. Bet aš vis dar neatsisotėjau ant kojų.

– Jis sako, kad jam liūdna, jog taip nutiko. Ką jis turi galvoje?

– Paskutiniaisiais metais mudu beveik nesikalbėjome, – tyliai tarė Adrianas. – Mudu susipykome.

– Taip, jis apgailestauja. Dar sako, kad tada jus mylėjo ir dabar tebemyli.

Ašaros nuriedėjo Adrianui per skruostus. Šia šou dalimi Vincentas siekė svarbaus tikslo, bet kartu nemėgo žiūrėti, kaip stipriai ji veikia žmones. Jis tiesiog prikeldavo vadinamuosius vaikystės prisipažinimus. Pasisakymus, kurie atrodė išskirtiniai, bet buvo lengvai paaiškintini ir didžiūmai žmonių tiko. Klasikinis

triukas, kurio aiškiaregiai griebiasi, kad klientas pats susivoktų, kur taiko „dvasios“, nes tada aiškiaregys niekuomet nesuklysta. O jeigu kas nepavykdavo, buvo galima apkaltinti klientą, jog tas rimtai nepamąstė.

– Ryšys silpnėja, – tarė Vincentas įtemptai. – Ar dar norite ką nors perduoti, kol nevēlu?

– Tiktai... ačiū, – sušnibždėjo Adrianas. – Ačiū.

Vincentas atkišo ranką ir vėl nunarino galvą, aiškiai neteko sąmonės. Salę užliejo kapų tylą. Adrianas nedrąsiai paėmė jį už rankos riešo ir surado pulsą pirštais. Netrukus Adrianas ėmė bilsnoti koja. Iš pradžių lėtai ir neritmingai. O vėliau vis labiau ir labiau tolygiai, vis garsiau, kol Vincento pulsas tapo normalus.

Vincentas atsimerkė. Čiupo Adrianui už rankos vos šypso damasis. Po šio numerio niekuomet nesugriaudėdavo plojimais. Žiūrovai būdavo pernelyg apstulbę. Abejojo tuo, ką patys matė iš tikrųjų. Bet jis žinojo, kad apie tai jie vėliau pasakos mėnesių mėnesius.

– Prisiminkite, – pakartojo jis žiūrovams tą patį žodį, kuriuo pradėjo šou, tik dabar gerokai švelniau.

Jie tapo pažeidžiami. Ir jis turėjo jų jausmus gerbti.

– Aš negaliu bendrauti su dvasiomis. Iš tikrųjų tai nematau, jog kas nors gali, nes vargu ar dvasios egzistuoja. Užtat galiu pademonstruoti visa tai kaip aiškiaregiai, kurie atrodo labai įtikinamai. Tokia pat psichologinė ir žodinė įtaiga, kokia buvo pasitelkiama prieš šimtą penkiasdešimt metų, vis dar pasitelkiama vaizduojant, jog kas nors brangiai sumokėjęs kiek laiko gali bendrauti su jūsų mylimais mirusiaisiais. Kaip visuomet ir būna: jeigu kas nors atrodo pernelyg gerai, kad būtų tiesa, dažniausiai taip ir būna. Ačiū už vakarą.

Jis nulipo nuo scenos, žiūrovams dar nepradėjus ploti. Šikart norėjo leisti jiems pamąstyti.

Skaudėjo kaklą. Tas velnio diržas suspaudė. Turbūt reikėtų būti atsargesniam. Be to, šįvakar jis pernelyg ilgam sustabdė pulsą. Bendravimas su dvasiomis gal ir melas, bet pulso pradangi-nimas – tiesa. Net jei jis tą darydavo kitaip, ne su diržu, ir net jei pradangindavo pulsą tik rankoje, o ne visame kūne. Kad yra būdų sustabdyti pulsą kurioje nors kūno dalyje, yra labiausiai saugoma mentalizmo paslaptis, ir Vincentas niekam nebuvo atskleidęs, kaip jis tą padaro. Bet visai nesvarbu, kad pulsas dingio tik ran-koje. Po pusės minutės galėjo pasidaryti tikrai pavojinga. Daž-niausiai jie paleisdavo jam ranką vos dingus pulsui, bet Adrianas laikė ją per ilgai. Taigi Vincentui nebuvo kito pasirinkimo. Jam reikėtų neapsakomai džiūgauti, kad spektaklis baigtas. Kūnui ne į sveikatą tiek laiko blokuoti kraujo tekėjimą.

Jis nulipo į žaliąjį kambarį ir pamatė ant stalo „Loka“ gėri-mo butelius. Tris. Vincentas sukando dantis. Matyti tris butelius buvo tas pats, kaip klausytis nedarnaus garso. Jis skubiai atsida-rė šaldytuvą ir pastatė dar vieną butelį, taigi dabar keturi. Ir tik tada atpalaidavo žandikaulius. Paskui prisipylė stiklinę vandens iš čiaupo, atsisėdo ant sofos ir atsikvėpė.

Žiūrovai vis dar plojo, bet jis nepasirodė. Būtų buvę ne-sunku grįžti, plačiai nusišypsoti ir suteikti jų išgyvenimams kasdieniškumo. Kai kada jis taip ir padarydavo. Bet dažniausiai ne. Jis išsiėmė mobilųjį telefoną. Seinsas Berganderis, Vincento draugas, kuris kūrė tokius šou ir kuris padėjo tirti Tuvos žmog-žudystę, sėdėjo tarp žiūrovų, ir Vincentui knietėjo, ką jis mano apie naująjį pasirodymą. Ir tikrai, Seinsas buvo atsiuntęs žinutę. Pagal laiką kaip tik tą akimirką, kai Vincentas lipo nuo scenos. Bet Seinso žinutė tegu palaukia. Gal žinią apie save davė kiti.

Tiksliau – kita.

Vincentas atsidarė pranešimus. Tikrai buvo dar keletas neskaitytų. Bet tokio, kokio ieškojo, nebuvo. Jį turėjo atsiųsti toji, kuri pakeitė gyvenimą tapusi jo dalimi. Toji, kuriai jis išdrįso atverti sielą. Ir kuri paskui dingo iš jo gyvenimo taip pat greitai, kaip ir buvo į jį įsiliejusi.

Pastarąjį kartą Vincentas matė ją spalio mėnesį. Paskui atėjo žiema, pavasaris, vasara, rudenio, o dabar ir vėl vasara. Juodu nesikalbėjo daugiau negu pusantrų metų. Greit jau dveji. Jis net nemėgino duoti jai žinios, kad ir kaip troško. Bet jis ir Marija pradėjo lankyti porų terapiją, ir jis norėjo išvengti nepagrįsto žmonos pavydo.

Vėliau juodu atsisakė terapijos, nes pagalba buvo kur kas menkesnė, negu jie tikėjosi. Bet jau buvo praėję daug laiko. Jis nenorėjo trukdyti jos po kelių mėnesių tylos. Ji saugojo savo asmeninį gyvenimą, ir jam reikėjo gerbti jos sprendimą. Nors ir kaip troško būti to gyvenimo dalimi.

Žinoma, juo labiau kad ji neturėjo jokios priežasties bendrauti. Ji aiškiai leido suprasti, jog puikiai susitvarko pati. Jis nė trupučio nenučiuokė, kaip ji gyvena dabar, gal net ištekėjo. Turi šeimą. Ar įsikūrė užsienyje.

Bet niekas nepadėjo. Pirmą sykį Vincentas sutiko ją po spektaklio. O dabar kaskart, lipdamas ant scenos, vis dar jos žvalgėsi. Bet telefono žinutės buvo iškalbingos.

Ir šį vakarą jokios žinutės nuo Minos.

JI NUSIĖMĖ AKINIUS ir nusišypsojo jam. Paskui užsimetė koją ant kojos ir sėdėdama palinko į priekį. Juodu sėdėjo priešais vienas kitą, tarp jų jokio stalo. Iš pradžių Rubenui tai rodėsi labai nejauku. Pernelyg atvira. Bet paskui įprato. Tiek, kad netgi nebemėgino spoksooti į jos iškirptę, kai Amanda palinkdavo prie jo. Daugiau nebe. O Amanda anaipol nebuvo nepatraukli.

– Manote, kad aš pasirengęs? – paklausė Rubenas ir pasižiūrėjo į laikrodį.

Čia jis praleido pusvalandį. Bet Amanda tarytum buvo pasiruošusi baigti susitikimą.

– Visiškai pasirengti turbūt neįmanoma, – tarė ji. – Bet aš neįžiūriu kokios nors ypatingos priežasties jums čia lankytis, jei nenutiks ko nors naujo. Nors iš tikrųjų ne man spręsti. O ką pats jaučiate?

Rubenas pažvelgė į Amandą, psichologę, pas kurią vaikščiojo kas antrą ketvirtadienį daugiau negu metus. Ką jis jautė? Irgi suktas klausimas. Bet dabar jis trikdė Rubeną nebe taip smarkiai kaip iš pradžių.

– Ką aš jaučiu, tegu lieka Froidui, – pasakė jis. – Ir jeigu aš ko nors išmokau, tai to, kad mano jausmai nebūtinai turi būti tokie, kaip aš manau. Kad renkuosi *suvaidinti*, jog mano jausmai neatsiskyrę nuo racionalių minčių. Kaip ir susivaldžiau nuo sekso pusmetį. Kokia didelė jausmų dalis dar nori dulkintis.

Amanda klausimo neištarė, tiktai kilstelėjo antakį.

– Ne, apskritai nieko neieškojau, – paaiškino jis. – Kaip sutarėme. Štai ką turiu galvoje. Neketinu to atsisakyti, kad ir kaip būtų, šiuo metu pats mano vyriškumo žydėjimas. Bet jaučiu, jog tai nėra svarbu dabar, kai suvokiu, kokį poreikį tenkino toks elgesys.

– Ir koks gi tas poreikis?

Rubenas atsiduso. Šiaip ar taip, jie prie to prisiartinu. Prie prakeiktų jausmų.

– Tai žadino man galios jausmą, žinojimą, jog galiu jas, moteris, gauti. Bet tai užpildė ir rimtesnį poreikį būti... – vėl atsiduso. – Būti arti, – pasakė jis droviai. – Dabar jūs patenkinta?

Būti arti. Jis nesitikėjo, jog kada nors galės ištarti šiuos žodžius balsu. Velniška iškrypėlio kalba. Bet netgi tokia mintis yra gynimasis, šito jis išmoko. Po velnių. Jo kolega policininkas Gunaras ir kiti vyrukai iš riaušių tramdymo būrio mirtų iš juoko, jei žinotų, kad jis vaikšto pas psichologę. Gunaras buvo iš Norlando laikų, kaip paprastai sakydavo pats. Visas problemas sprendė išeidamas į mišką su bidonu alaus. Vyrukai, velniai griebtų, tikrai nudažytų jo šalną rožine spalva, jeigu žinotų, ką Rubenas kalba sėdėdamas pas Amandą. Jis vėl įbedė akis į sieninį laikrodį. Kiek daugiau negu pusė devynių. Tokiu laiku jam reikėjo būti komisariate. Anksčiau, negu kas nors ims domėtis, ką jis veikia tam tikrais rytais. Įprastinis pasiteisinimas, kad norom nenorom turėjo atsikratyti vakarykštės draugužės, galėjo sueiti tiktai ribotą skaičių kartų.

Taip, draugužė vienam vakarui. Jis beveik neprisiminė, kaip tai daroma. Suprantama, nevalingai pamėgino apgauti Amandą, kai juodu pirmąkart matėsi. Štai kaip tai buvo.

– Man liko tiktai vienas dalykas, kurį turiu sutvarkyti, – pasakė jis. – Noriu pasimatyti su Elinora.

– Rubenai, – išpėjo jį Amanda. – Prisiminkite, kad žadėjome eiti toliau. Elinora per visus tuos metus vaidenosi jums lyg pamėklė. Ir tai lėmė jūsų elgesį. Turite tai paleisti. Nebūsité pasirengę anksčiau, negu atsikratysite tos pamėklės.

– Aš žinau. Ir kaip tik todėl noriu su ja susitikti. Kad užbaigčiau. Pažadu, tik nuvažiuosiu tenai ir pasisveikinsiu. Nupjausiu pagrindą, ant kurio ją užkėliau. Taip, kad senajam Rubenui nebėliktų jokių degalų.

– Šie žodžiai... apgalvoti, nors tai jums nebūdinga, – tarė Amanda ir prisimerkė žiūrėdama į jį. – Jūs tikras?

– Blogiausia, kas gali nutikti, tai paskui dar sumokėti jums už kelias terapijos valandas, – tarė jis ir nusijuokė.

Tačiau jis buvo visai tikras. Dabar jis kur kas geresnis Rubenas negu prieš metus. Gunaras tegu užčiaupia žabtus.

Juodu atsistojo, ir jis paspaudė Amandai ranką. Penkioliktą kartą atsispyrė pagundai išūliai paklausti, gal juodu galėtų kartu išgerti. Puiki mintis, kol jos neišsakė. Kad ir kaip būtų, jis vis dar Rubenas. Be to, turėjo ką veikti. Jau sužinojo, kur gyvena Elinora. Tik trumpai pasisveikins su ja. Pasižiūrės, kaip laikosi. Ir uždanga. Paskui viskas būtų baigta.

VINCENTAS GILIAI ĮKVĖPĖ, o tada žengė ruošti pusryčių. Žmona Marija jau kiek laiko kuitėsi virtuvėje. Jis žinojo, kad kvapas, kuris trenks į nosį, bus tiek stiprus, tiek ir įkyrus. Ir iš tikrųjų. Visokiausia kvapų įvairovė, žolių mišiniai audekliniuose maišeliuose, muilai ir oro gaivikliai susiliejo į kvapų bangą ir apsiautė jį kaip šlapias apklotas.

– Mieloji, kiek laiko mes visa tai laikysime namuose? – paklausė siekdamas puodelio virtuvės spintelėje.

Tekstas ant puodelio: *Tai ne aš nesubrendęs, tai tu šūdo spira.* Jis įsipylė kavos iš kavinuko, o tada atsisėdo prie virtuvinio stalo.

– Ar neprisimeni, ką pasakė gydytojas? – paklausė Marija nuo grindų. – Kaip svarbu tau paremti mano antreprenerystę.

Jo žmona nė neatsisuko, nes sėdėjo nugara į stalą ir kruopščiai dėliojo keraminius angeliukus į didelę dėžę.

– Na, taip, prisimenu. Juk žinai, kad paremsiu tave, kad ir ko imtumeisi. Ta parduotuvėlė, kurią atidarai, èè, įdomi mintis. Tiktai gal būtų geriau, jei savo atsargoms, taip... turėtum sandėlį?

Marija giliai atsiduso. Vis dar rodydama nugarą.

– Kaip paaiškino Kevinas, sandėlių nuomotis per brangu, – tarė ji. – O turint galvoje, kad tavo naujasis pasirodymas vis dar neatsipirko, taip, tai man turbūt reikia tapti šeimos galva ir atsakyti už mūsų išlaidas.

Vincentas įsispoksojo į ją. Tai pats pagrįščiausias argumentas, kokį jis išgirdo iš žmonos per kelerius metus. Gal vis dėlto

tie verslo pradžios kursai – ne tokia jau nesąmonė. Nors, jeigu atvirai, jam įkyrėjo bet kokia prasme minimas kursų vadovo Kevinio vardas. Vincentas žinojo, kad Marija nuolat ko nors ieško. Jos prigimčiai būdinga sekti koku nors pavyzdžiu. Bet kad pastarasis jos guru – verslo pradžios konsultantas, vis dėlto keista.

– Atsakyti? – paklausė Rebeka įeidama į virtuvę. – Visa tai juk tik pinigų mėtymas, kas pirsks tokį mėšlą?

Niauri išraiška dabar tarytum nuolat buvo priklijuota prie jos veido. Bjaurėdamasi Rebeka pakėlė didelę baltą medinę iškabą ir balsu perskaitė:

– *Gyvenkit Juokitės Mylėkit.* O iš tikrųjų verčiau būtų *Mirkit Raudokit Nekęskit.*

– Būk gera, – tarė Vincentas.

Sieloje jis vis dėlto pritarė dukrai.

– Kevinas sako, kad aš turiu fantastinę komercinės sėkmės nuojautą, – irzliai pasakė Marija ir nužvelgė podukrą.

Rebeka, nekrepdama į ją dėmesio, priėjo prie šaldytuvo ir atsidarė dureles.

– Kas čia, po velnių? Astonai!

Ji sušuko svetainės link, jai atsiliepė riksmas:

– KAS?!

– Tu susipylei visą pieną ant dribsnių? Ir įdėjai į šaldytuvą tuščią paką?

– JIS NE VISAI TUŠČIAS, DAR TRUPUTIS LIKO!

Astono balsas atsimušė nuo sienų. Rebeka įžūliai pasižiūrėjo į Vincentą, palengva vartaliodama paketą aukštin žemyn. Trys lašai lėtai kaptelėjo ant grindų.

– Bet ką tu darai? – pašoko Marija. – Tuo pat iššluostyk.

Kai stojosi, jai nuo kelių ant grindų nukrito angelas. Figūrėlė sudužo į daugybę šukelių. Akivaizdžiai padaryta iš plonytėlaitės medžiagos.

– O, ne! Žiūrėk, ką padarei, Rebeka!

– Aš? – sušvokštė paauglė. – Po velnių, tai jau tikrai ne aš. Tai tu kaip visada esi atgrubnagė, o paskui kaltini mane. Visada taip elgiesi. Visuomet dėl visko lieku kalta aš. O tu, tėti, nė žodžiu manęs neužstoji, leidi jai joti ant manęs kaip tinkamai. Velniai griebtų. Neįmanoma čia gyventi. Išsikraustau pas Deni.

Vincentas prasižiojo atsakyti, bet pavėlavo. Rebeka jau nuskubėjo prie buto durų.

– Kad grįžtum namo iki aštuntos vakaro! – sušuko jai įkandin Marija. – Juk dar tik ketvirtadienis!

– Man vasaros atostogos! – balsiai atšovė Rebeka, apsirengė ploną vasarinę striukę ir smarkiai trenkė durimis.

– Mat kaip. Ačiū už pagalbą, – tėškė Marija ir susidėjusi rankas ant krūtinės nuvėrė jį akimis. – Dabar vežk Astoną į laisvalaikio centrą. Jau vėluojate.

Vincentas vėl užsičiaupė. Geriausia nutylėti. Jis vis dar nežinojo, kaip sutramdyti šiuos jausmų proveržius, kad ir ką sakytų, būtų klaida. Todėl nauja jo strategija buvo kiek įmanoma tylėti.

Jis pasirausė atminty ko nors, ką sakė porų psichoterapeutė, ko nors, kas praverstų. Nebuvo lengva, nes sunku priimti pagalbą iš profesionalo amato, kurį pats išmanė geriau. Tačiau Vincentas pabandė būti tolerantiškas.

Iš pradžių kalbėta apie tai, jog jam pačiam reikėtų psichoterapeuto pagalbos, kad susidorotų su nelaime, ištikusia jo mamą, kai buvo mažas. Tą nelaimę jis mėgino pamiršti keturiasdešimt metų. Bet tada jis atsisakė. Nedrįso leisti kam nors raustis po jo praeitį. Tačiau sieloje tūnojo šešėlis ir Vincentas pernelyg uoliai slėpė tą vietą, nebuvo žmogaus, kurį būtų pakankamai mylėjęs, kad galėtų įsileisti į vidų.

Vincentas troško, kad gydytoja surastų lyg ir kokį stebuklingą būdą, tada jis su Marija galėtų vėl suartėti, o jis imtų suvokti, ką ji

galvoja, kaip jau kitados buvo. Kad ji nebepavyduliautų taip klaidiai kaskart, kai jis išvykęs į kitą miestą, tai buvo didžiulis vargas jiems abiem, nes jo darbas kaip tik ir siejosi su kelionėmis. Ir abu nuoširdžiai bandė. Ypač stengėsi Marija.

Psichoterapeutė pasiūlė išsiaiškinti, kad pavydo šaknys yra Marijos pasitikėjimo savimi stygius. Gal dar ir tos aplinkybės, suvedusios jį su Marija, kai jis pametė savo žmoną Ulriką dėl jaunesnės jos sesers Marijos.

Bet Vincentas žinojo, kad viskas nėra taip paprasta. Nei gydytoja, nei pati Marija neapčiuopė tos Marijos savybės, tos parengties pulti, jei tik Vincentas susidomėdavo koku nors žmogumi ar šiaip kuo nors, ne iš namų ar šeimos. Jis žinojo, kad iš tiesų dėl tokio jos elgesio kalta ne pati Marija, o instinktas. Kaip tik todėl Marija žiūrėjo į jį kaip į ateivį. Ir, kaip jau daugybę kartų anksčiau, jis troško žinoti, ko jai iš jo reikia.

O iš pradžių buvo taip lengva. Kai meilė paskatino juodu viską mesti, nebepaisyti visko ir visų, bet ko, kas neturėjo jokio ryšio su jų meile. Jis vis dar prisiminė tą jausmą. Kažkur sieloje dar buvo jo likučių. Prisiminimų, kaip juodu baigdavo vienas kito mintį, kaip bendravo vien tik žvilgsniais. Bet sulig kiekvienais metais juodu vis labiau ir labiau nebesugaudė vienas kito kalbos. Lyg vis kuo mažiau suprastų vienas kitą, nors turėjo būti atvirkščiai. Jis nenorėjo, kad taip nutiktų. Tik nežinojo, ką jam padaryti, kad vėl su ja suartėtų. Ką turėtų padaryti, kad vėl surastų *juodu*.

Žinoma, ji laukė, kad jis ką nors pasakytų. Gal ir būtų galima rasti kokį nors aukso grūdą iš apsilankymų pas psichoterapeutę. Ji siūlė, kad Vincentas visą laiką rodytų Marijai dėmesį, kai ji susijaudina, net tada, kai yra tikras, jog ji neteisi, ir šitaip suteiktų jai saugumo. Tas saugumas, savo ruožtu, labiau padėtų Marijai

konstruktyviau reikšti jausmus, neišlieti pykčio. Paprastai tai neišeidavo į gera. Bet juk pabandytas nekainuoja.

– Mieloji, aš matau, jog tu pyksti, – pasakė jis, sąmoningai nutaisęs švelnų ir ramų balsą. – Bet pyktis kenkia tavo kūnui. Juk tikrai pastebi. Kad įsitempia raumenys ir sąnariai, taip pat sulėtėja kraujotaka ir natūrali pusiausvyra, be to, sutrinka nervų sistema, širdies ir kraujagyslių veikla, hormonų taip pat. Dar ir kraujospūdis pakyla kartu su pulsu ir testosterono kiekiu, o tulžis paplūsta į tas kūno dalis, kur jų visai nereikia.

Marija pasižiūrėjo į jį ir kilstelėjo aukštyr antakius. Regis, terapeutės patarimai veiksmingi.

– Be to, kai tu pyksti, pakinta tavo smegenų aktyvumas, – kalbėjo jis toliau. – Ypač smilkininės ir kaktinės smegenų skilties. Kaip jau sakyta. Taigi tau ne į naudą pykti. Gal bendrautum su Rebeka kiek konstruktyviau?

Jis nutilo ir išdrįso šyptelėti. Marija įsistebeilijo į jį. Paskui susiraukė lyg būtų atsikandusi citrinos, apsisuko ant kulnų ir išėjo.